

Qui no coneix... Anna Soler, el coratge de fer música

PEL SENYOR RAMON

Il·lustració: Maria Picassó.

La coneixeu segur, i fins potser heu cantat seguint el gest dels seus braços, qualsevol diumenge al pla dels Lledoners, fent costat als presos polítics: Anna Soler i Comas. O potser la recordeu com a violoncel·lista? Una cosa porta l'altra. I és que el primer cop que havia de sonar el "Cant dels ocells" als porxos de l'Ajuntament, des del col·lectiu Música per la Llibertat li van demanar que fos ella la instrumentista. Després van venir les concentracions dominicals vora la presó, on ella també tocava i a la fi, no sap com, es va trobar dirigint. Ara protesta des d'una absoluta modèstia, «jo no en sóc pas la titular, eh?!» i, partidària com és del treball en equip, subratlla que el seu paper tot just és posar un "tempo" en comú. Però el cert és que gent d'arreu del país la coneix. Una popularitat que, vora la cinquantena, ni necessita ni tampoc reclama. "Soc feta del 69", us diu aleshores amb un humor que és digne hereu del del seu pare. Primera de tres germanes, amb la Laura i l'Eva, neix dins d'una família especialment creativa: la mare, la Glòria, havia fet Belles arts, i el pare, l'Agustí, sentia autèntic deler pel teatre i el sabia encomanar. I és amb aquesta passió que convivia la Innocentada, el Col·lectiu d'actors manresans, tots els guions del pare i encara aquella idealització per Mary Santpere i el seu humor eroticofestiu. I doncs, no feu pas cas de l'actitud reservada de l'Anna! A ella també li agrada pujar a l'escenari, especialment fent musicals. Ara mateix ve de col·laborar amb el grup dels Carlins, amb "Frivolitats", dins el cicle Tocats de Lletra. Perquè l'Anna és sobretot música, des que als set anys entrà a l'Esclat, on posteriorment prepararia l'accés al Conservatori. També feia primària a la Flama i després inaugurà "l'experimental" al Peguera. Però sempre, sempre estudiant música, aleshores amb un mestre de "cello" excepcional, amb qui se sent afortunada d'haver coincidit: Richard Talkowsky. Tot amb tot, després del COU l'Anna entra en crisi. Tenia prou talent per a la música? En el dubte trià fer Història, a la UAB, amb gran disgust de la mare. I l'Anna es va estar sis mesos sense fer música... fins que hi va tornar amb una energia que només es concep a vint anys: matins entre l'Autònoma i el Conservatori de Barcelona -aleshores amb l'Eulàlia Nosas- i, algunes tardes, professora a l'Esclat, on Josep Padró l'havia convidada a fer classes. I sí, va llicenciar-se en Història de l'Art, però des d'aleshores ha cultivat una mica el paper de tastaolletes musical. També descobrí la veu i cantava a l'Orfeó -hi coneixerà el seu company i pare de les dues filles, en Pep Torras- i cantaria també amb un grup de jazz que va dirigir Manel Camp: Jazz veu. I no en té prou i s'aboca al saxo amb Jaume Badrenas, que per això els professors de l'Esclat es satisfan entre ells de totes les inclinacions musicals. I si al cap del temps recorda les dificultats de triar, també se sap contenta del camí empès i del coratge que reclamarà sempre qualsevol vida oferta a les arts.